

Arrest

nr. 154 299 van 12 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2015.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juli 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 17 augustus 2015.

Gelet op de beschikking van 1 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 december 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 januari 2015.

2. Over de rechtspleging

Ter terechtzitting deelt de verwerende partij mee dat de verzoekende partij op 25 mei 2015 is overleden. De advocaat van de verzoekende partij stelt hier niet van op de hoogte te zijn. Het beroep wordt dienvolgens verder behandeld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat overeenkomstig artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is, daar de medische toestand reeds werd ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag en de gezondheidssituatie ongewijzigd gebleven is. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, die dient te worden onderzocht in het licht van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd. Artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, laat toe een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren wanneer, zoals in voorliggende zaak, de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk (in casu de aanvraag van 7 november 2014) reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk (in casu de aanvraag van 11 september 2014) op grond van genoemde bepaling.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de beslissing van 14 oktober 2014, genomen naar aanleiding van het advies van de ambtenaar-geneesheer van 10 oktober 2014, waarbij reeds uitgebreid werd ingegaan op de gezondheidstoestand van de verzoekende partij, hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Tegen deze beslissing werd geen beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad, zodat deze beslissing definitief is geworden. De bestreden beslissing is gebaseerd op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 december 2014, waarin wordt vastgesteld dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de medische gegevens toegevoegd bij de aanvraag van 11 september 2014.

De verzoekende partij houdt slechts voor dat in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld wordt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de aanvraag van 11 september 2014 en stelt dat er integendeel “nieuwe elementen” zouden zijn “in die zin dat de medische situatie van verzoekers gewijzigd (lees: verslechterd) is”. De Raad dient echter op te merken dat de verzoekende partij zich beperkt tot het louter stellen dat er sprake zou zijn van een wijziging, zelfs een verslechtering, zonder concreet te staven om welke wijzigingen of welke verslechtering het gaat.

Uit de aan de aanvraag van 11 september 2014 toegevoegde stukken blijkt dat de verzoekende partij leed aan diabetes en een levercirrose naar aanleiding van een hepatitisinfectie met eveneens een miltvergroting tot gevolg, waarvoor zij medicamenteus behandeld werd en regelmatig werd en dient te worden opgevolgd, vaststellingen die identiek zijn aan deze opgenomen in het standaard medisch getuigschrift van 7 november 2014 waarop het advies van 12 december 2014 en bijgevolg de in casu bestreden beslissing zijn gebaseerd. Dit wordt door de verzoekende partij allerminst weerlegd met haar

zeer summiere en niet concrete betoog. Er kan overigens worden opgemerkt dat de verzoekende partij in de aanvraag zelf op geen enkele manier wijst op enige wijziging in haar gezondheidstoestand, laat staan verslechtering, en dat integendeel beide aanvragen op de toegevoegde stukken en de datum na identiek zijn.

De verwerende partij kon derhalve op kennelijk redelijke wijze besluiten dat, zich baserend op het advies van de ambtenaar-geneesheer van 12 december 2014 waarin een vergelijking werd gemaakt van de beide aanvragen, de ingeroepen medische elementen naar aanleiding van de aanvraag van 7 november 2014 reeds werden ingeroepen in het kader van de aanvraag van 11 september 2014, zodat de aanvraag van 7 november 2014 in toepassing van artikel 9ter, §3, 5° van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard. De verzoekende partij kan niet ernstig anders voorhouden.

Waar de verzoekende partij tenslotte betoogt dat haar ziekte geenszins kan behandeld worden in haar land van herkomst gezien haar problemen aldaar, wijst de Raad er op dat deze grief geen betrekking heeft op het motief van de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan er niet aan voorbijgaan dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard omdat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van deze aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag op grond van genoemde bepaling, motivering die zij geenszins weerlegt. Het feit dat zij omwille van problemen geen behandeling kan hebben in het land van herkomst doet geen afbreuk aan genoemd determinerend motief van de bestreden beslissing. Evenmin kwam het de verwerende partij toe een onderzoek te voeren naar de behandelingsmogelijkheden aldaar, nu de loutere vaststelling dat zij zich beroept op dezelfde elementen in casu, gelet op het voorgaande, volstaat.

De uiteenzetting van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu gelet op bovenstaande vaststellingen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 augustus 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 22 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 30 juli 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: "VzP volhardt in het verzoekschrift. VwP verwijst naar de aanvullende info van 18 september 2015 waaruit blijkt dat VzP op 25 mei 2015 overleden is. VzP stelt zich te gedragen naar de wijsheid."

3.2 In de mate waarin de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en verder geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 30 juli 2015, laat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET